

SZUDORKA KALANDJAI

2. A NAP MESÉJE

Szudorka, a kismanó, és a Nap jó barátok lettek. Szudorka kalandokat keresve indult vándorútra, a Nap pedig szívesen tartott vele, és megtartotta az ígértét, mesélt neki:

Régen történt már, nagyon, nagyon régen, de ma is emlékszik minden madár arra a különös tavaszra. Egy szép, fényes reggelen a Nap figyelte a kismadarak röptét a levegőben, és kérlelni kezdte őket.

- Madárkák, gyertek velem játszani! Annyira unatkozom!
- Szívesen, szívesen! – csivítették a kismadarak, és szállni kezdtek a Nap felé. Alig tettek meg azonban néhány szárnycsapásnyi utat, ijedten csipogni kezdtek:
- Jaj, jaj, nem tudunk közelebb menni, megégetsz minket! Ne süss olyan erősen, mert nem leszünk a barátaid!

A Nap szomorúan tovább ballagott az égbolton, és csökkenteni kezdte az erejét. Hamarosan megpillantotta a levegőben úszó pillangókat:

- Pillangók, gyertek velem játszani, annyira unatkozom! – kérte őket.
- Szívesen, szívesen! – felelték a pillangók, és repülni kezdtek a Nap felé. Kis idő múlva azonban ijedten kiáltottak föl:
- Jaj, jaj, nem tudunk közelebb menni, megégetsz minket! Ne süss olyan erősen, mert nem leszünk a barátaid!

A Nap szomorúan ment tovább, és tovább csökkentette az erejét. Hűvös lett a Földön, lassan összecukódtak a virágok szirmai. A méhecskék hiába szálltak virágról virágra, sorjában zárva találták valamennyit.

- Méhecskék, méhecskék, gyertek velem játszani! – szólította meg őket a Nap – Úgy unatkozom!
- Szívesen-szívesen! – felelték a méhecskék – Itt úgyis nagyon hideg van! Repülni kezdtek a Nap felé, de egyszer csak ijedten zümmögni kezdtek:

- Jaj, jaj, nem tudunk közelebb menni, megégetsz minket! Ne süss olyan erősen, különben nem leszünk a barátaid!

A Nap nagyon szomorú lett, bánatában már alig-alig pislákolts csak, és egy kövér, sötét felhő háta mögé bujdosott.

Ekkor azonban a Földön havazni kezdett, hideg lett. A madarak, a pillangók, a méhecskék dermedten feküdtek, mozdulni sem tudtak már. A virágok megfagytak, szomorú, jeges uralom vette kezdetét. A Nap pedig búslakodott magában egy ideig a sötét felhő háta mögött, aztán ezt is meguntta, és kíváncsian kikukkantott onnan. Mikor lenézett a Földre, a dermedt, élettelen világot meglátva nagyon megijedt. Lejjebb ereszkedett, és óvatos sugarakkal ébresztgetni kezdte a fagyott madárkákat, a pillangókat, a méhecskéket, a virágokat, és sorban a többi élőlényt is.

- Jaj, kérlek, ne haljatok meg, olyan üres ez a világ nélkületek!

És ahogy cirógatta őket sugaraival, amerre haladt, lassan olvadni kezdett a hó és jég, langyosodott a levegő, fű sarjadt, virág nyílt nyomában. Hamarosan megtelt étellel a Föld, újra csivitlni kezdtek a madarak, vidáman kergetőztek a pillangók, a méhecskék virágról virágra szálltostak.

- Köszönjük, hogy megmentettél minket az örök hidegtől! – szóltak a kis élőlények a Naphoz, ő pedig boldogan figyelte őket odafentről. Nem unatkozott már, tudta, hogy milyen fontos feladata van. Körbe-körbe sétált a Földön, hogy lássa, mindenhol rendben mennek-e a dolgok.

Mikor útra kelt, figyelmeztette kis barátait, hogy egy időre elhagyja őket. Ilyenkor a természet hosszú álomra készülődött. Az állatok vastag bundát növesztettek, ételmet gyűjtöttek, vagy elbújtak a hideg elől, esetleg követték a Napot, s ott, távoli vidékeken kerestek új otthont. A fák, bokrok lehullatták leveleiket, s elaludtak ők is. Pihentek egészen addig, míg szeretett barátjuk vissza nem tért ismét, és forró csókjával, sugaraival cirógatásával felébresztette őket.

